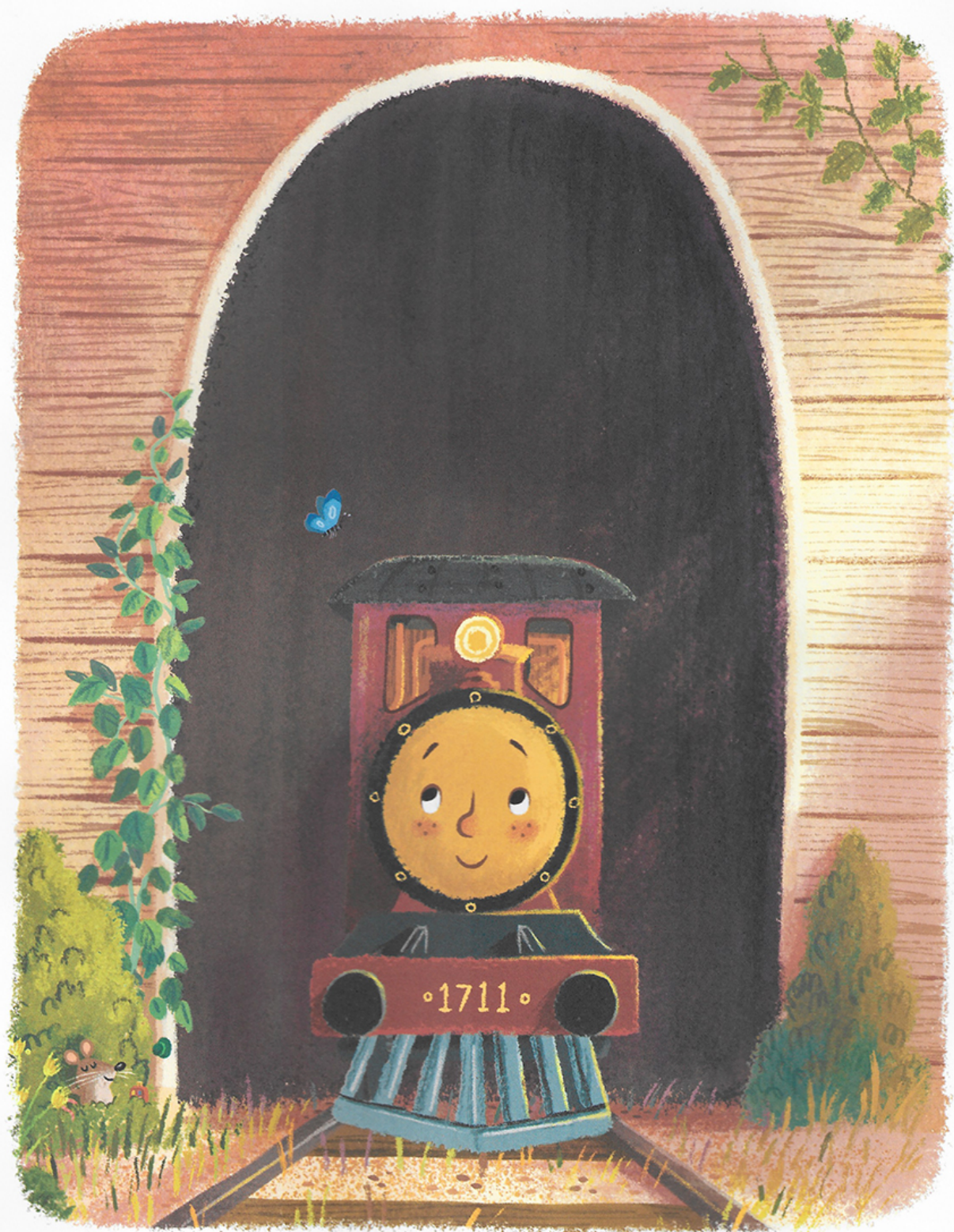
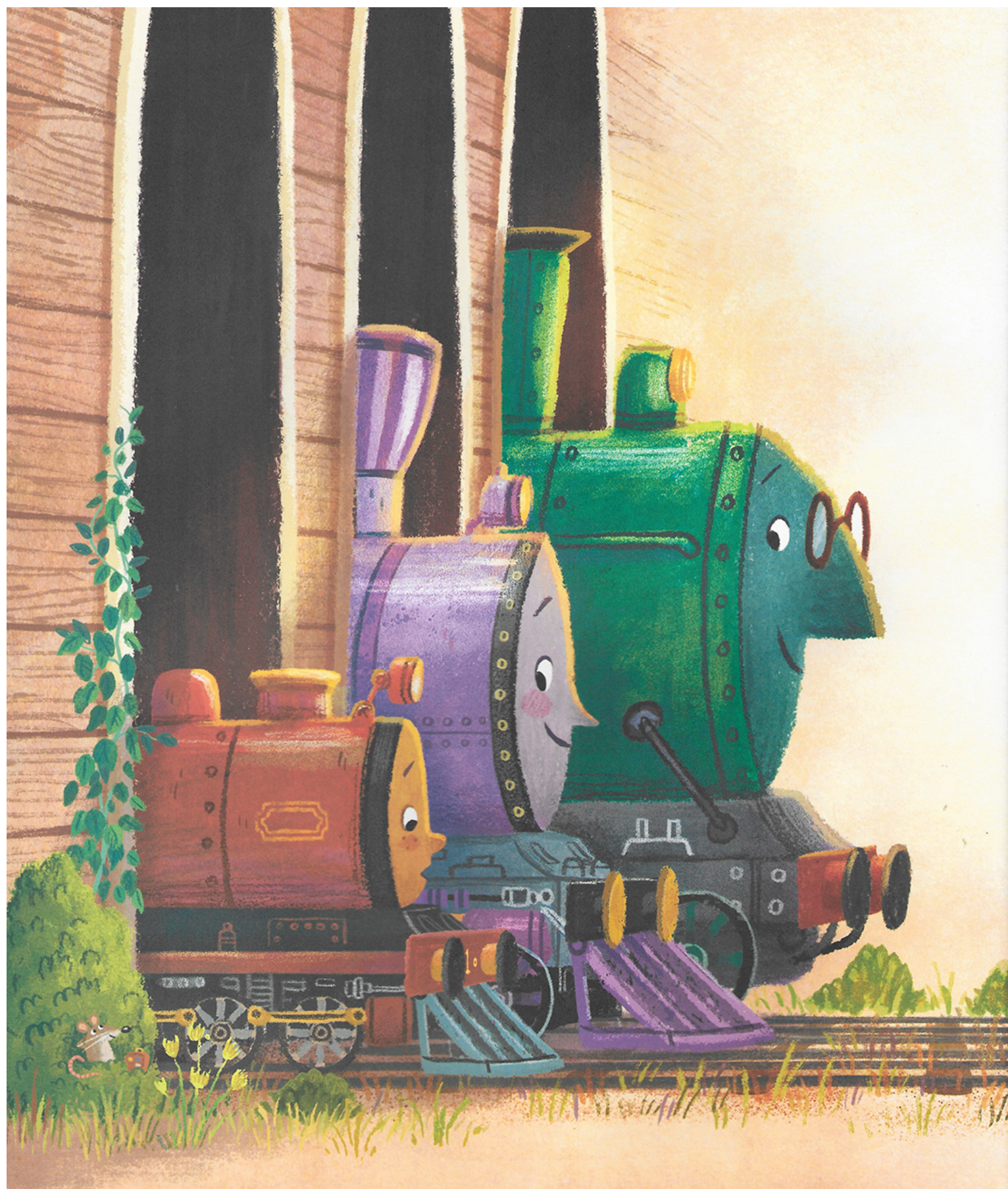

Vandaag is een grote dag
voor Kleine Trein.

Hij gaat een ritje maken op het spoor,
voor het eerst én helemaal alleen!

Kleine Trein was wel een beetje zenuwachtig.
Heel voorzichtig *tjoeke-tjoekte* hij iets vooruit.
En daarna heel voorzichtig weer terug.
Het spoor onder zijn wielen was glibberig en glad.

Hmm.

Hij begon te twijfelen.

‘Maak je geen zorgen,’ zei Mama Trein.

‘Je kunt het!’ zei Papa Trein.

En dus nam Kleine Trein een
flinke hap lucht

– ‘TUUT-TUUUT!’ –

en rolde iets verder het spoor op.

Eerst langzaam.
Toen wat sneller.

‘En vergeet niet: als het tijd is om naar huis te gaan...’ zei Mama Trein.
‘Hoe ver je ook bent...’ zei Papa Trein.
‘Volg gewoon het spoor van achter naar voor,’ zeiden Mama en Papa Trein tegelijk,
‘wij staan thuis op jou te wachten.’

Maar Kleine Trein had al flink vaart gemaakt
en hoorde nauwelijks wat ze zeiden.

‘JIPPIE!’ floot hij, terwijl hij
de wijde wereld in ging.

